

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku U. M.
przy uczestnictwie Z. M.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pełnomocnika uczestnika o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu uczestnikowi w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić

podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik postępowania Z. M. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 listopada 2014 r. w sprawie z wniosku U. M. o podział majątku wspólnego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, pierwsze z nich zostało przedstawione w postaci następującego pytania: czy w sprawie o podział majątku wspólnego byłych małżonków dopuszczalna jest zmiana prawomocnego postanowienia wstępnego, ustalającego skład majątku wspólnego podlegającego podziałowi, przez sąd drugiej instancji rozpoznający apelację od postanowienia dokonującego podziału tego majątku, w zakresie składu tego majątku. Drugie zagadnienie prawne dotyczy kwestii wezwania wnioskodawczynie przez uczestnika postępowania do zapłaty połowy dochodów z przedsiębiorstwa A. „W.”, w szczególności daty, w której to wezwanie nastąpiło, a co za tym idzie daty, od której należy liczyć odsetki ustawowe od kwoty należnej uczestnikowi postępowania od wnioskodawczynie z tytułu udziału w dochodach apteki. Ponadto, zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na niewłaściwe zastosowanie art. 43 § 2 k.r.o. i art. 5 k.c. Skarżący stwierdza, że nie nastąpiły żadne ważne powody uzasadniające ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja

2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżący nie wykazał powołanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wbrew jednak twierdzeniu skarżącego nie jest tak, by Sąd Okręgowy, orzekając w sprawie o podział majątku wspólnego, nie uwzględnił skutków prawomocnego postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego z dnia 6 września 2007 r. ustalającego skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania. Sąd Okręgowy dokonał zmiany nie postanowienia wstępnego z dnia 6 września 2007 r., lecz postanowienia z Sądu Rejonowego w P. z dnia 11 lipca 2013 r. w ten sposób, że uchylił pkt II. 1 sentencji tego postanowienia, odnoszący się do przedsiębiorstwa A. „W.”. Sąd Okręgowy dokonał podziału majątku wspólnego, nie rozliczył natomiast składnika majątku, jakim było przedsiębiorstwo – A. „W.”, które istniało w dacie ustania wspólności, ale przestało istnieć przed dniem orzeczenia przez Sąd Okręgowy. W drugim zagadnieniu prawnym nie wskazuje się przepisu na tle którego miało powstać zagadnienie.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia tych wymagań. Skarżący podnosi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie prawa materialnego: art. 43 § 2 k.r.o. i art. 5 k.c. Nie przedstawia jednak argumentacji prawnej na poparcie tego stanowiska, prezentuje jedynie swoją

subiektywną i ogólnie ujętą ocenę, odmienną od stanowiska przyjętego przez Sądy obu instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika skarżącego adwokata Romana Kędziory o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu uczestnikowi postępowania, mając na uwadze fakt, że to sam uczestnik Z. M. w piśmie z dnia 6 listopada 2014 r. ustanowił adwokata R. K. swoim pełnomocnikiem w postępowaniu kasacyjnym w sprawie II Ca [...] (k – 2465) (pkt 2 sentencji).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, jak w sentencji pkt 3, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 ü i art. 398²¹ k.p.c., art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 7 pkt 10, § 13 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461; zm.: Dz. U. z 2015 r. poz. 616).